

Raportarea aranjamentelor transfrontaliere în baza DAC6 a fost amânata cu 6 luni. Sa stam liniștiți?

Comisia Europeană a agreat, în cele din urma, ca statele membre sa amâne cu pâna la șase luni termenele de raportare pentru DAC6. Decizia finala aparține însa statelor membre, amânarea fiind opțională.

Pâna în acest moment, 21 de state membre au ales sa amâne raportarea, majoritatea pentru șase luni, inclusiv România.

Pâna la amânare, primul termen de depunere a raportarilor ar fi fost 31 iulie 2020 pentru aranjamentele derulate începând cu 1 iulie 2020, respectiv 31 august 2020, pentru aranjamentele derulate retroactiv, mai precis între 25 iulie 2018 și 30 iunie 2020. Decizia României de a prelungi aceste termene de raportare pâna la finalul lunii ianuarie 2021, respectiv februarie 2021 este, într-adevar, oportuna, companiile având mai mult timp sa se pregateasca temeinic pentru raportare.

Este important de subliniat însa ca sunt încă țari membre UE care au decis sa nu amâne termenele de raportare, cum sunt Germania și Finlanda. Austria are în vedere amânarea doar pâna în octombrie 2020. Prin urmare, companiile care au derulat tranzacții cu aceste țari nu trebuie sa amâne analiza și documentarea obligațiilor de raportare.

De ce este atât de importanta aceasta raportare numita DAC6 (denumire sub care este cunoscuta Directiva 2018/822, al 6-lea amendament al Directivei 2011/16/EU privind cooperarea administrativa între statele membre)?

Pe scurt, DAC 6 prevede raportarea obligatorie a unor aranjamente transfrontaliere în care este implicat cel puțin un stat membru UE și care au anumite semne distinctive. Aceste semne distinctive reprezinta anumite caracteristici ale tranzacțiilor, considerate potențiali indicatori de planificare fiscala agresiva. Unele aranjamente sunt raportabile numai daca trec testul beneficiului principal, și anume daca unul dintre principalele beneficii ale aranjamentului respectiv a fost obținerea unui avantaj fiscal.

Formularea acestor semne distinctive este însa generica și, la o prima citire, multe companii pot, în mod eronat, sa considere ca DAC 6 nu li se aplica.

În realitate, situațiile sunt atât de variate încât este posibil ca aproape toate companiile sa aiba cel puțin o tranzacție raportabila. O buna înțelegere a DAC 6 ne arata ca sunt foarte multe tranzacții uzuale (i.e. chiar simple tranzacții cu bunuri sau distribuții de dividende – explicate mai jos) care pot intra în sfera DAC 6. Multe dintre aceste tranzacții, chiar daca nu vor fi raportate, vor trebui foarte bine analizate și documentate pentru a susține decizia de a nu raporta.

De exemplu, o simpla achiziție de bunuri pare o tranzacție care nu ar trebui să fie raportată, până la urmă este o tranzacție comercială uzuală, legată de activitatea curentă a unei companii. Deși pare greu de crezut, sunt însă situații când astfel de achiziții chiar trebuie raportate. În cazul în care există o achiziție de bunuri de la o companie din grup care nu poate furniza un certificat de rezidență fiscală (e.g. Hong Kong, Dubai etc.) sau care aplică o cota redusă de impozitare, această tranzacție poate îndeplini unul dintre semnele distinctive și deveni, astfel, raportabilă.

O simplă distribuție de dividende sau plata de dobândă - pot fi aceste tranzacții subiect de raportare? Ei bine, în cazul unei distribuirii de dividende sau a unei plăți de dobândă către o persoană juridică nerezidentă trebuie analizată trasabilitatea banilor pentru a vedea dacă persoana către care se face această plată este într-adevăr beneficiarul efectiv, dacă are certificat de rezidență fiscală, dacă aplică vreun regim fiscal preferențial etc.

Plățile efectuate către țări considerate necooperante de către Organizația Economică de Cooperare și Dezvoltare (i.e. Bermuda, Insulele Cayman) vor fi raportabile. Atragem atenția ca această listă a jurisdicțiilor necooperante este revizuită periodic și, după data de 25 iunie 2018, a suferit modificări succesive – astfel, această listă ar trebui analizată și monitorizată permanent.

Documentarea tranzacțiilor este imperativă. Companiile sunt deja obișnuite cu prezentarea dosarului de prețuri de transfer atunci când vin autoritățile în inspecție fiscală. De asemenea, sunt obișnuite cu prezentarea documentației justificative pentru a demonstra că serviciile achiziționate au fost efectiv prestate în beneficiul societății. Situația este similară și în cazul DAC 6: când echipa de inspecție întreabă dacă este ceva de raportat, trebuie pregătită deja documentația cu toate tranzacțiile transfrontaliere derulate și demonstrat dacă aceste tranzacții trebuiau sau nu să fie raportate. Documentarea tranzacțiilor care nu s-au raportat este de asemenea extrem de importantă – mai ales având în vedere că, așa cum am arătat mai sus, unele tranzacții sunt raportabile numai dacă trec testul beneficiului principal. Iar acest test trebuie pregătit și documentat pentru a fi prezentat la o eventuală inspecție fiscală.

După cum se observă, nu este simplu de identificat tranzacțiile raportabile, iar neraportarea conduce la amenzi destul de mari (până la 100.000 lei). În plus, există riscul ca autoritățile să investigheze în detaliu potențialele aranjamente neraportate sau raportate greșit. Mai mult, lipsa unei argumentații scrise cu privire la analiza tranzacțiilor poate atrage și alte consecințe, cum sunt reclassificarea tranzacțiilor, refuzarea aplicării convențiilor de evitare a dublei impunerii, în măsura în care beneficiarul plății nu poate demonstra calitatea de beneficiar efectiv sau chiar suspiciune de evaziune fiscală.

Nu în ultimul rând, în privința obligației de raportare, aceasta nu revine numai intermediarilor (i.e. consultanți, contabili, auditori, precum și alții), ci și companiilor.

De exemplu, dacă intermediarul a ajutat parțial cu implementarea unui aranjament, raportarea pe care o va depune acesta poate fi incompletă și, astfel, compania trebuie să raporteze/ să monitorizeze raportarea pentru a prezenta situația de ansamblu în mod corect. Mai mult, reamintim că anumiți intermediari sunt scutiți de această raportare ca urmare a secretului profesional (avocați, precum și consultanți fiscali în anumite situații), caz în care obligația de raportare revine exclusiv societății.

Astfel, deși raportarea în baza DAC6 a fost amânata până în ianuarie 2021, sunt foarte multe lucruri de făcut, iar timpul nu este nicidecum prea lung. O analiză a tuturor tranzacțiilor transfrontaliere efectuate începând cu 25 iunie 2018 (de când a intrat în vigoare directiva europeană) necesită foarte mult timp. Lunile ianuarie și februarie sunt poate printre cele mai aglomerate luni din an pentru o companie cu rapoarte financiare, fiscale etc.

Concluzia este clară: fiecare companie ar trebui să înceapă cât mai curând analiza și documentarea tuturor tranzacțiilor transfrontaliere efectuate după data de 25 iunie 2018. Această amânare de 6 luni ar trebui să fie

considerata un „bonus” pentru companii, bonus ce ar trebui folosit pentru a se pregati corect și temeinic pentru data de 31 ianuarie 2021.